

ZMIEŃ SWOJE ŻYCIE. ZMIEŃ SWÓJ ŚWIAT.

ACTIVATED

DOBRE ZAKONSERWOWANY, CZY SKWASZONY?

Opowieść o dwóch sługach

Zrzucanie winy

Kwestia perspektywy

Wybór

490 ... i więcej

WOLUMIN 21.06

KILKA SŁÓW OD REDAKCJI POROZUMIENIE

Pierwsze wersety pierwszego rozdziału Księgi Izajasza są zatrważające! Bóg wykorzystuje mocny język, aby przedstawić liczne wykroczenia narodu Judy, między innymi ucisk biednych, skorumpowane procedury, oraz krew na ich rękach, które doprowadziły do ich odseperowania od Niego. Bóg mówi, że ich przestrzeganie religii stało się fałszywe i bezwartościowe, a ich serca są nikczemne i zbuntowane przeciw Niemu; w rezultacie, są pokonywani przez swych wrogów.

Ale pomimo ich świadomego grzechu przeciwko Niemu, cierpienie Jego ludu chwyta Boga za serce. Bóg nie rozwodzi się nad karą, na którą zasługuje Jego lud. „Przestańcie czynić zło,” apeluje Bóg. „Zaprawiajcie się w dobrem! Troszczcie się o sprawiedliwość, wspomagając uciśnionego.”¹

Następnie Bóg składa jedną z najpiękniejszych obietnic w Biblii—oraz taką, która daje nam mały wgląd w rodzaj przyjaźni, którą Bóg pragnie z nami dzielić: „Chodźcie i spór ze Mną wiedźcie! - mówi Pan. Choćby wasze grzechy były jak szkarłat, jak śnieg wybieleją; choćby czerwone jak

purpura, staną się jak wełna.”²

Ta obietnica pokazuje, że Bóg nie tylko jest gotowy przebaczyć; On jest *chętny* do przebaczenia. I tak jak świeży śnieg zasłania kałużę krwi i sprawia jakby jej nigdy nie było, tak samo Boże przebaczenie poprzez swoją całkowitość sprawia jakby zło nigdy się nie wydarzyło. Bóg nie pamięta naszych grzechów.³

Ten rodzaj przebaczenia jest nadprzyrodzony i jest częścią Bożej natury. Rzadko się zdarza, że jesteśmy w stanie zapomnieć o odczuwanej krzywdzie, złości, czy niesprawiedliwości, ale to nie zwalnia nas z bycia gotowym przebaczać innym.

Kluczem jest pamiętanie o tym, co Jezus zrobił dla nas. Mimo, że nie zasłużyliśmy na to, aby Jezus wziął na Siebie ciężar naszych wszystkich grzechów i złych uczników, On to zrobił oddając za nas Swoje życie.

Starajmy się być bardziej podobnymi do Jezusa poprzez przekazywanie innym części tego niezasłużonego przebaczenia, które sami otrzymaliśmy.

1. Księga Izajasza 1:16–17

2. Księga Izajasza 1:18

3. Patrz List do Hebrajczyków 8:12

CHRIS MIZRANY

ŻYCIE OPARTE NA PRZEBACZENIU

Na przestrzeni swojego życia, poniosłem swoją część (zasłużonych) konsekwencji wyrządzonych krzywd. Ale niejednokrotnie *nie* otrzymałem to, na co zasługiwałem. Zamiast tego, otrzymałem przebaczenie.

Pewnego dnia, kiedy miałem 12 lat, całą rodziną udaliśmy się do centrum handlowego. Kiedy moi rodzice stali w kolejce, ja miałem przypilnować młodszego brata, ale coś odwróciło moją uwagę. W tym czasie brat oddalił się i zawędrował na zewnątrz, na parking, gdzie w końcu go znaleźliśmy. Czy moi rodzice wygłosili mi surowe kazanie? Oczywiście, że tak, ale wypełnione miłością i przebaczeniem. Otrzymałem łaskę tamtego dnia, niezasłużoną, ale nigdy o niej nie zapomnę.

Gdy byłem trochę starszy, przywłaszczyłem sobie coś, co nie należało do mnie. Kiedy moja Mama zaczęła mnie o to wypytywać, czułem jak w uszach tętni mi krew. Pomyślałem, *Dlaczego to zrobiłem? Życie już nigdy nie będzie takie samo!* Ale Mama wzięła mnie w ramiona i powiedziała, że wie, że mogę być lepszym człowiekiem—i na dobry początek, natychmiast oddam zabraną rzecz. Okazało się, że miałem rację (ale nie w takim sensie, w jakim się spodziewałem)—po tamtej wzruszającej lekcji, moje życie nigdy nie było już takie samo.

Potem, w okresie lat młodzieńczych i wczesnej dorosłości, przyszedł czas na nieprzyjemne kłótnie, bezsensowne sprzeczki, oraz uszczypliwe riposty. Zachowywałem się źle w stosunku do przyjaciela, brata, rodzica, a potem czułem się zawstydzony wiedząc, że zasłużyłem na

wykluczenie, odrzucenie, albo inne konsekwencje. Czasami dostawałem za swoje. Ale często przekonywałem się, że inni mają większe dusze i serca niż to sobie wyobrażałem i wielokrotnie doświadczałem przebaczenia.

Teraz staram się być zarówno kochającym mężem dla mojej wspaniałej żony, jak i dobrym ojcem dla moich dwóch małych dziewczynek. Przez większość czasu, idzie mi dobrze. Ale są dni, kiedy nie za bardzo sobie radzę. Bywały chwile, kiedy zachowywałem się źle i trudno było mi spojrzeć nie tylko im w twarz, lecz także sobie. Co niesamowite, kiedy moja głowa pochylona była ze wstydu, ich miłość unosiła ją i błogosławiła mnie ich dobrocią i pokrzepieniem. Wszystko to pokazało mi, że życie to jeden długi proces uczenia się.

Jezus przebaczył tym, którzy Go nienawidzili, bili i zabili. Był cierpliwy w stosunku do Swoich uczniów, kiedy ci mieli trudności w zrozumieniu Jego nauczania. Witął z powrotem tych, którzy się Go wyparli, oraz przyjaciół, którzy Go głęboko zranili. Dotykał wątpięcych i odrzuconych i delikatnie unosił ich głowy, błogosławiąc ich nieograniczoną miłością. On codziennie zapewnia nas, że kiedy przyjdziemy do Niego, w Jego królestwie jest miejsce dla nas wszystkich zagubionych i samotnych grzeszników.

CHRIS MIZRANY JEST PROJEKTANTEM STRON INTERNETOWYCH, FOTOGRAFEM I MISJONARZEM FUNDACJI HELPING HAND W KAPSZTADZIE W POŁUDNIOWEJ AFRYCE.

WEZWANIE DO PRZEBACZENIA

PETER AMSTERDAM

Ewangelie opisują Jezusa chłostanego, bitego, a potem przykutego do krzyża. Kiedy wisiał na krzyżu, czekając aż umrze, jedno z Jego ostatnich słów brzmiały „Ojcze, przebac im.”¹ Przebaczenie było Jego odpowiedzią na niesprawiedliwy proces, na bycie chłostanym biczem ze wzmocnionymi pasami, które rozszarpały skórę, na zadawany Mu niewyobrażalny ból, na gwoździe wbite w dłonie i stopy, oraz na to, że został pozostawiany na krzyżu, by umarł w męczarniach. Z jednej strony, Jego reakcja jest

bardzo zadziwiająca; z drugiej jednak strony, ma doskonały sens, kiedy czytamy co Jezus nauczał na temat przebaczenia w czasie Swojej służby. On nie tylko nauczał na temat przebaczenia—On także był ucieleśnieniem przebaczenia, zarówno w Swoim życiu jak i w czasie Swojej śmierci. Jezus żył zgodnie z głoszonymi przez Siebie zasadami.

Boże przebaczenie

Przebaczenie Jezusa odzwierciedlało przebaczenie Jego Ojca. W Starym Testamencie, kiedy Bóg objawił się Mojżeszowi, Bóg powiedział o Sobie, „Jahwe, Jahwe, Bóg miłosierny i litościwy, cierpliwy, bogaty w łaskę i wierność, zachowujący swą łaskę w tysiączne pokolenia, przebaczący niegodziwość, niewierność, grzech.”² Bóg mówił,

1. Ewangelia wg św. Łukasza 23:34
2. Księga Wyjścia 34:6–7
3. Księga Nehemiasza 9:17
4. Kelly Minter, *The Fitting Room* (Colorado Springs: David C. Cook Publishing, 2011), 90

Jesteśmy atakowani fizycznie, werbalnie, lub emocjonalnie. Na przykład, ktoś nas okrada, celowo wprowadzając nas w błąd, że zostaliśmy oszukani i straciliśmy nasze pieniądze, dobytek, itp. Albo zostajemy zdradzeni przez kogoś, kogo kochamy—współmałżonka, członka rodziny, bliskiego przyjaciela. Niektóre krzywdy są niewielkie, ale stają się znaczne, kiedy są nam wielokrotnie wyrządzane.

Przebaczenie nie jest wyparciem krzywdy, czy też zła, które ktoś nam wyrządził. Przebaczenie nie usprawiedliwia krzywdy ani nie pomniejsza powagi wyrządzonego zła. Przebaczenie nie oznacza, że wyrządzone zło przestaje boleć; nie oznacza też, że wyrządzone zło zostaje zapomniane. Przebaczenie nie jest automatyczną odbudową zaufania. Przebaczenie nie zastępuje sprawiedliwości; czasami nawet po uzyskaniu przebaczenia, trzeba stawić czoła konsekwencjom. Przebaczenie nie oznacza natychmiastowego uzdrowienia emocjonalnego.

Przebaczenie patrzy na wyrządzone nam zło, przyznaje, że to zło nas zraniło, a następnie postanawia przebaczyć—jest to decyzja, która *rozpoczyna* proces przebaczenia. Przebaczenie to uznanie, że krzywda, którą doświadczyliśmy była osobista, niesprawiedliwa i głęboka, oraz postanowienie odrzucenia wewnętrznych negatywnych uczuć względem osoby, która nas skrzywdziła, aby krzywda nie wpływała dłużej na nas negatywnie.

W swojej książce zatytułowanej *The Fitting Room*, Kelly Minter wyjaśnia :

Przebaczenie nie jest wyparciem tego, co zrobili nasi nieprzyjaciele; przebaczenie nie oznacza nazywania czegoś pękniętego całym, ani czegoś złego niewinnym. Przebaczenie oznacza patrzeć w twarz krzywdzicielowi, uznanie rany, a następnie postanowienie przebaczenia. Przebaczenie ma nic wspólnego z wyparciem zła, które ktoś nam wyrządził. Przebaczenie polega na zmianie nastawienia w stosunku do osoby, która nas skrzywdziła.⁴

Czasami chcemy zaczekać z przebaczeniem aż osoba, która nas skrzywdziła przeprosi za to, co nam wyrządziła. Chcemy, aby przyznała, że to co zrobiła, było złe i wyraziła żal. Ale z takim podejściem wiąże się kilka problemów. Czasami taka osoba nie wie, że nas zraniła i w

że przebaczenie jest jedną z Jego Boskich cech, która jest zakorzeniona w Jego charakterze. Ta cecha jest akcentowana w całym Starym Testamencie, na przykład: „Ty jesteś Bogiem przebaczenia, jesteś łaskawy i miłosierny, cierpliwy i wielkiej dobroci.”³

Kiedy przebaczymy innym krzywdy, które nam wyrządzili, odzwierciedla to nasze zrozumienie Bożego przebaczenia. Mamy przebaczać, ponieważ my dostąpiliśmy przebaczenia. Jezus umarł, abyśmy otrzymali przebaczenie za nasze grzechy i jesteśmy wezwani, by przebaczać innym, kiedy grzeszą przeciwko nam, lub czynią nam krzywdę.

Czym jest, a czym nie jest przebaczenie
Czasami krzywda wyrządzana jest umyślnie.

takim przypadku nigdy nie przeprosi. Zdarza się też, że taka osoba ma świadomość wyrządzenia krzywdy, ale nie przejmuje się tym, albo nie ma jej już w naszym życiu. Jeśli będziemy czekać, aż ktoś poprosi nas o przebaczenie, zanim mu wybaczymy, może okazać się, że do końca życia będziemy nosić w sercu krzywdę.

Są też przypadki, kiedy zostajemy zranieni przez tych, których własne problemy rozlewają się na nas w jakiś sposób. Na przykład, problemy materiale rodziców mogą skrzywdzić dzieci, ale nie jest to intencjonalna krzywda. Czasami ranią nas ci, którzy popełniają błędy. Czasami ktoś wręcz stara się zrobić coś, co wydaje mu się być korzystne, ale koniec końców, nie wychodzi tak jak zakładał. W takich sytuacjach, warto przypomnieć sobie, że my też robimy rzeczy, które kończą się bezwiednym ranieniem innych ludzi wokół nas. Kiedy do tego dochodzi, mamy nadzieję, że ci których skrzywdziliśmy wybaczą nam. Dlatego też powinniśmy być gotowi przebaczać tym, którzy skrzywdzili nas bez takiego zamiaru.

Warto też zwrócić uwagę na to, że nie każda krzywda, którą doświadczamy wymaga przebaczenia. Wiele krzywd, które odczuwamy w życiu wynika z działań innych ludzi, którzy nie chcą nas zranić. Żyjemy w świecie, w którym regularnie kontaktujemy się z ludźmi takimi jak my, którzy często mówią, lub robią coś bez zamiaru zranienia drugiego człowieka, ale zdarza się, że te słowa, albo czyny bezwiednie sprawiają innym ból.

Autor Lewis Smedes podaje ciekawy przykład:

W moim życiu była pewna osoba, która zachowywała się w stosunku do mnie skandalicznie. Krzyczała na mnie bez przerwy w czasie obiadu; sprawiała, że byłem na każde jej zawołanie, o każdej porze dnia i nocy, niezależnie od tego jak bardzo byłem zajęty innymi sprawami; a od czasu do czasu zdarzało się jej zsiusiać na moje najlepsze spodnie. Co gorsza, dotkliwie zachorowała i doprowadzała mnie do szału, ponieważ nie mówiła, co ją boli. Były chwile, kiedy miałem ochotę ją uderzyć. Ale nigdy nie

czułem impulsu, aby jej przebaczyć. ... Tą osobą była moja sześciomiesięczna córeczka. Nie czułem potrzeby przebaczenia jej tych wszystkich skandalicznych rzeczy, które mi wyrządzała, ponieważ nie raniła mnie celowo.⁵

Odpuszczanie, uzdrowienie, oraz zgoda

Zrozumienie, że Pismo Święte mówi nam, abyśmy przebaczeni innym, oraz zgoda na to, że tak powinniśmy robić to jedna sprawa. Ale sam akt przebaczenia komuś, kto nad głęboko zranił może być bardzo trudnym i wyczerpującym zadaniem. C. S. Lewis napisał, „Wszyscy są zgodni w uznawaniu przebaczenia za słuszne, dopóki nie uznają komuś przebaczyć.”

Greckie słowo najczęściej tłumaczone jako przebaczenie to *aphiemi*, które oznacza też odpuszczanie czegoś, lub anulowanie długu. Kiedy przebaczymy drugiemu człowiekowi, uwalniamy go z uzasadnionego długu. Uznajemy, że zostaliśmy zranieni, lub potraktowani niesprawiedliwie, nasze zaufanie zostało zdradzone, a nasze życie zostało zniszczone przez krzywdzące działania drugiego człowieka. Ale rozumiemy też, że sami jesteśmy grzesznikami, że krzywdzimy i ranimy innych, oraz że otrzymaliśmy przebaczenie naszych grzechów od Boga. Kiedy przebaczymy, podejmujemy decyzję, że wyzbywamy się bólu, naszej chęci do odwetu, oraz naszej złości i negatywnych uczuć względem osoby, która nas skrzywdziła. Przekazujemy takiego człowieka i jego czyny w ręce Boga.

Może nam wydawać się, że przebaczenie drugiemu człowiekowi jest równoznaczne z usprawiedliwieniem zła dokonanego przez niego. Bynajmniej. Chodzi raczej o to, że przebaczenie pozwala nam wyzbyć się bólu oraz złych emocji względem osoby, która nas skrzywdziła.

Podsumowując

Przebaczenie to złożony temat o wielu aspektach. Ale jasne jest, że Jezus, poprzez Swoje przykazy i Swoje nauczanie, podkreślał znaczenie przebaczenia. On nakazał nam, abyśmy przebaczeni. Jeśli pragniemy być bardziej podobnymi do Jezusa, musimy przebaczać innym ich przewinienia przeciwko nam—mimo że to może być czasem trudne—ponieważ Bóg przebaczył nam nasze grzechy przeciwko Niemu.⁶

5. Smedes, *Forgive and Forget*

(Wybacz i zapomnij), 8

6. Patrz List do Efezjan 4:32

SALLY GARCÍA

PROŚBA O PRZEBACZENIE

Wiele lat temu, znalazłam się w skomplikowanej i nieprzyjemnej sytuacji z jednym z moich kolegów z pracy. Sytuacja nie ulegała poprawie, więc odetchnęłam z ulgą, kiedy on w końcu poszedł dalej swoją drogą. Jakiś czas później, otrzymałam krótki e-mail od niego z jednym prostym słowem: „Przepraszam.”

Dobrze! Pomyślałam. *Chce przeprosić.* Spodziewałam się załącznika z „formalnymi przeprosinami”. Ale wiadomość była bez załącznika. Oczekiwałam pisemnego przyznania się do utrapień, napięć i komplikacji, które on wywoływał. A dostałam tylko jedno słowo—„Przepraszam.”

Wiedziałam, że Bóg oczekiwał, abym wybaczyła tamtemu człowiekowi i rozczęła nowy rozdział. On wykonał swoją część zadania prosząc mnie o wybaczenie, więc właściwym posunięciem byłoby wyciągnięcie ręki do niego—ale w głębi serca, czułam się nieco oszukana. *Czy nie mógł włożyć odrobiny więcej wysiłku w swoje przeprosiny?*

Niedługo po tamtej sytuacji, sama musiałam kogoś przeprosić i nie wiedziałam jak zacząć. Roztrząsanie przyczyn moich działań mogłoby zasugerować, że próbuję usprawiedliwić siebie i sprawiłoby, że moje przeprosiny nie brzmiałyby szczerze. Dodatkowo, ryzykowałam ponowne rozpoczęcie konfliktu. Koniec końców, skopio wałam przeprosiny, które otrzymałam od swojego byłego kolegi z pracy—przeprosiny szczerze w swojej prostocie.

Nie jest łatwo prosić o wybaczenie. Jest to niezręczna sytuacja i większość z nas nie ma wystarczającej wprawy w tej materii. Gary

Chapman i Jennifer Thomas dzielą się pomocnymi radami w ich książce zatytułowanej, *When Sorry Isn't Enough (Kiedy przepraszam to za mało)*.¹ Piszą, że kiedy dążymy do pojednania, kluczem ... jest opanowanie języka przeprosin drugiej osoby oraz bycie gotowym na posługiwanie się tym językiem. ... Kiedy nie opanujemy tego języka drugiej osoby, przebaczenie jest trudniejsze, ponieważ ta osoba nie wie, czy przepraszamy ją szczerze.

Autorzy dzielą ten język na pięć głównych kategorii:

- Wyrażanie żalu. Wystarczy szczerze powiedzieć, „Przepraszam.”

- Akceptowanie odpowiedzialności. Unikanie wymówek i przyznanie, „Nie miałam/Nie miałem racji.”

- Zadośćuczynienie. Zrobienie czegoś więcej niż powiedzenie przepraszam—na przykład, zapytanie, „Jak mogę to naprawić?”

- Skrusza. Obietnica, „Postaram się więcej tak nie postępować.”

- Prośba o wybaczenie. Okazanie wrażliwości poprzez pokorną prośbę, „Proszę, wybac mi.”

Myszę, że pokora i szczerłość to podstawa, aby wyrazić szczerze zainteresowanie potrzebami urażonej osoby, oraz aby nauczyć się słuchać jej krzywd. A jeśli obie strony są chętne, coś cudownego może wydarzyć się w odbudowanej relacji.

SALLY GARCÍA JEST NAUCZYCIELKĄ I MISJONARKĄ. NALEŻY DO TFI W CHILE.

Dobrze zakonserwowany, czy skwaszony?

Moim ulubionym smakiem jest smak kwaśny—kwaśne cukierki, kiszzone ogórki, cokolwiek z cytryną, wiśnie, wszystko, co kwaśne—uwielbiam! Niektórzy ludzie wolą smaki pikantne, lub słodkie —albo coś z nowości, czyli smak umami—ale zdaje się, że nikt nie lubi jednego z podstawowych smaków, czyli smaku gorzkiego. Nie dziwi mnie to! W opisie słowa „gorzki” najczęściej można spotkać słowo „nieprzyjemny”.

Sensowne wydaje się też do opisu trzymywania w sobie urazy i gniewu. Przeczytałam kiedyś w pewnym artykule, że istnieją trzy rodzaje rozgoryczenia.

Pierwszy rodzaj to rozgoryczenie względem Boga. Ten rodzaj goryczy może wynikać z sytuacji, w których nie rozumiemy dlaczego wydarzyło się coś złego: strata ukochanej osoby, katastrofa naturalna, albo cokolwiek innego, co według nas jest niesprawiedliwe. To bycie złym na Boga za to, że nie powstrzymał tego, co złe, oraz myślenie, że Bóg nie usłyszał naszych modlitw —albo nie troszczy się o nas.

Drugi rodzaj to rozgoryczenie względem innych. Być może ktoś potraktował nas źle, zrobił coś nieuczciwego, albo mówił o nas źle za naszymi plecami. Mamy poczucie, że nigdy nie bedziemy w stanie wybaczyć takiej osobie—a nawet jeśli byśmy mogli to zrobić, ona na to nie zasługuje i nie byłoby to sprawiedliwe.

1. Ewangelia wg św. Mateusza 18:35

2. List do Efezjan 4:31–32

3. Patrz List do Fezjan 4:13

Ostatni rodzaj—który nie zawsze postrze-
rodzaj goryczy—to gamy jako
względem samego rozgoryczenie
serca wiemy, że siebie! W głębi
nam błąd, który Bóg wybaczył
sami nie potrafimy popełniliśmy, ale
mamy się tych negatywnych emocji. sobie wybaczyć i trzy-

Myszę, że w jakimś momencie każdego dotyka rozgryczenie względem innych. Każdy czasem cierpi i ciężko jest radzić sobie z trudnymi ludźmi i sytuacjami. Sekret tkwi w tym, *jak radzimy sobie* z tym bólem.

List do Hebrajczyków 12:15 mówi, „Baczenie, aby nikt nie pozbawił się łaski Bożej, aby jakiś korzeń gorzki, który rośnie w górę, nie spowodował zamieszania.” Przez rozgoryczenie możemy przeoczyć łaskę, którą Bóg pragnie nam dać. I tak jak w przykładzie tego korzenia, na początku trudno jest dostrzec rozgoryczenie, ale kiedy ten „chwast” zaczyna rozrzucać się, pojawiają się oznaki. A kiedy pozwolimy mu rosnać i nie wyrwiemy go z korzeniem, rozgoryczenie może zawładnąć naszym życiem.

W 18 rozdziale Ewangelii wg św. Mateusza, Piotr zapytał Jezusa ile razy ma komuś

przebaczyć i czy siedem razy to wystarczająca ilość. Być może Piotr został niesprawiedliwie potraktowany sześć razy i miał już dość. Jezus odpowiedział, że siedemdziesiąt siedem razy i opowiedział przypowieść o nielitościwym dłużniku.

W tej przypowieści, pewien król chciał rozliczyć się ze swoimi sługami i wezwał ich do siebie, aby oddali mu pieniądze, które byli mu winni. Okazało się, że jeden ze sług był winnien królowi dziesięć tysięcy talentów —na zgromadzenie takiej sumy potrzebowalby 200 tysięcy lat! Sługa nie był w stanie zapłacić, więc król orzekł, zgodnie z panującymi wówczas prawem rzymskim, że sługa wraz z żoną i dziećmi i całym jego mieniem zostanie sprzedany, aby w ten sposób spłacić dług.

Ale kiedy sługa upadł na kolana, prosząc, „Panie, miej cierpliwość nade mną, a wszystko ci oddam”, król ulitował się nad nim, darował mu dług i uwolnił go. Nie wiem co *wy* zrobilibyście, kiedy darowanoby wam niewyobrażalnie wielki dług i odzyskalibyście rodzinę i życie, ale moim zdaniem, z tamtym sługą było coś poważnie nie tak. Po wyjściu od króla, ów sługa spotkał kogoś, kto był mu wienien sto denerów—dług 600 tysięcy razy mniejszy niż ten, który przed chwilą mu darowano—i zaatakował tego człowieka, zaczął go dusić i żądać natychmiastowej spłaty długu.

Kiedy dłużnik upadł na kolana i błagał, „Miej cierpliwość nade mną, a oddam tobie,” sługa wtrącił go do więzienia.

Kiedy król o tym usłyszał, wezwał sługę z powrotem do siebie i zganiał go mówiąc, że on też powinien mieć litość względem innych, tak jak nad nim się ulitowano. Następnie, król wtrącił go do więzienia do czasu oddania całego długu. Jezus podsumował tę przypowieść dość wymownym stwierdzeniem: „Podobnie uczyni wam Ojciec mój niebieski, jeżeli każdy z was nie przebaczy z serca swemu bratu.”¹

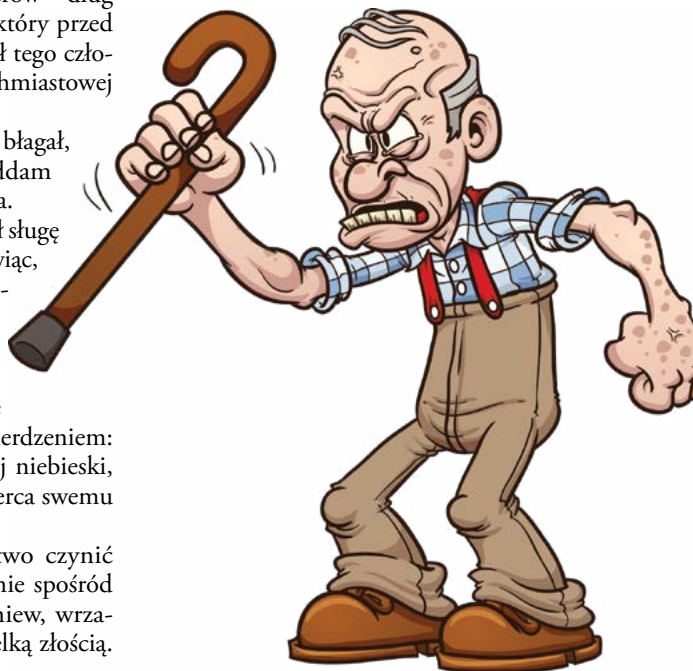
Oczywiście nie zawsze jest łatwo czynić tak, jak mówi Biblia, „Niech zniknie spośród was wszelka gorycz, uniesienie, gniew, wrzaskliwość, znieważenie - wraz z wszelką złością.

Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłośni! Przebaczajcie sobie, tak jak i Bóg nam przebaczył w Chrystusie.”² Ale Bóg to wie i obiecuje, że pomoże nam przebaczać, jeśli Go o to poprosimy.³

Natknęłam się kiedyś na zabawną ilustrację dwójki starszych ludzi, kobiety i mężczyzny. Kobieta była wielkoduszna, zawsze pomagała innym, łatwo przebaczała. Wyglądała promiennie, radośnie i zdrowo jak na jej wiek. Mężczyzna zawsze dostrzegał najgorsze w ludziach, narzekał cały czas i nie potrafił wybaczać. Wyglądał na złego i zmęczzonego. Podpis pod obrazkiem mówił, „Jedni są dobrze zakonserwowani, a inni skwaszeni.”

Jaki Ty jesteś?

TINA KAPP JEST TANCERKĄ, PREZENTERKĄ I PISARKĄ-FREELANCERKĄ. MIESZKA W POŁUDNIOWEJ AFRYCE. PROWADZI FIRMĘ, KTÓRA POMAGA ZBIERAĆ FUNDUSZE NA PROJEKTY CHARYTATYWNE I MISYJNE.

KWESTIE DO ROZWAŻENIA

Miłosierdzie

Nie ze względu na sprawiedliwe uczynki, jakie spełniliśmy, lecz z miłosierdzia swego zbawił nas.—*List do Tytusa 3:5*

Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny.—*Ewangelia wg św. Łukasza 6:36*

Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.—*Ewangelia wg św. Mateusza 5:7*

Mądrość zaś [zstępująca] z góry jest przede wszystkim czysta, dalej, skłonna do zgody, ustępliwa, posłuszna, pełna miłosierdzia.—*List św. Jakuba 3:17*

Przebaczenie to klucz, który otwiera drzwi urazy i kajdany nienawiści. To siła, która rozrywa łańcuchy goryczy i pęta egoizmu.—*Corrie ten Boom*

Bóg obdarza Swoimi błogosławieństwami bez dyskryminacji. Wyznawcy Jezusa to dzieci Boże. Powinni okazywać podobieństwo rodzinne przez czynienie dobra względem wszystkich, nawet tych, którzy zasługują na przeciwnie traktowanie.—*F. F. Bruce (1910–1990)*

Słabi nigdy nie potrafią przebaczać. Przebaczenie jest cnotą silnych.—*Mahatma Gandhi (1869–1948)*

Bóg kocha Cię takiego, jakim jesteś, a nie takiego, jaki powinieneś być, ponieważ nikt nie

jest taki jaki powinien być.—*Brennan Manning (1934–2013)*

Nie ma trudności, której miłość nie zdoła przewyciężyć; nie ma choroby, której miłość nie zdoła uleczyć; nie ma drzwi, których miłość nie zdoła otworzyć; nie ma brzegów, których miłość nie zdoła połączyć; nie ma muru, którego miłość nie zdoła obalić; nie ma winy, której miłość nie zdoła odkupić. ... Nieważne jak zadawniona jest rana; jak beznadziejne widoki na przyszłość; jak zagmatwana intryga, jak wielka pomyłka. Jeśli nie brak miłości, wszystko da się rozwiązać.—*Emmet Fox (1886–1951)*

Przebaczyć to jak zwolnić więźnia i odkryć, że tym więźniem byłeś Ty sam.—*Lewis B. Smedes (1921–2002)*

Przebaczenie to służąca odkupieniu reakcja na bycie niesprawiedliwie potraktowanym, lub zranionym. Tylko ci, którzy nas niesprawiedliwie potraktowali, lub zranili mogą ubiegać się o przebaczenie. Jeśli ktoś zrani nas przypadkowo, zasługuje na uniewinnienie. Przebaczymy tylko tym, których obwiniamy.—*Lewis B. Smedes (1921–2002)*

Możesz mieć poczucie, że to czego doświadczyłeś jest niewybacalne, nie do przebaczenia, ale Bóg może zdjąć to brzemie i zmienić Twoje nastawienie. Cudotwórcza miłość Boga to miłość, która pozwoli Ci przebaczyć—i pomoże Ci przebaczyć.—*Gabriel Sarmiento*

JOYCE SUTTIN

ZRZUCANIE WINY

Niedawno, rozmyślałam nad swoją przeszłością, nad wyborami, których dokonałam i zaczęłam winić innych za obrót niektórych spraw w moim życiu. Obwinałam rodziców za decyzje, które podjęli i które miały wpływ na moje dzieciństwo. Obwinałam szkołę za brak pewności siebie, który odczuwałam i za to, że nigdy nie miałam poczucia bycia wystarczająco doskonałą, aby odnieść sukces w różnych obszarach. Obwinałam kościół za moje nastawienie wobec Boga, które miało wpływ na moją relację z Nim.

Ale leżąc w łóżku i rozmyślając nad swoim życiem, zaczęłam patrzeć na swoich rodziców ze zrozumieniem i uświadomiłam sobie, że strali się z całych sił. Przypomniałam sobie wszystkie sposoby poprzez które dodawali mi otuchy i pomogli mi stać się osobą, którą jestem dziś.

W ten sam sposób wróciłam pamięcią do czasów szkolnych i zdałam sobie sprawę, że wiele z tego, co przeżyłam było moją winą. Byłam nieśmiała i bałam się próbować nowych rzeczy. Bałam się wychodzić poza swoją strefę komfortu. Bałam się podejmować ryzyko. Głównie, to mój brak pewności siebie przeszkadzał mi w osiągnięciu szkolnych i towarzyskich sukcesów.

Kiedy wspominałam jak przestałam chodzić do małego niezależnego kościoła uczęszczanego od wielu lat przez moją rodzinę, oczywiście przypominałam sobie plotki, oraz pewne urazy, ale uświadomiłam sobie jak łatwo jest winić sytuację, albo instytucję, kiedy tak naprawdę otrzymałam tam wspianą podstawę wiary. A członkowie kościoła tak często służyli mi pomocą

i byli przykładem prawdziwych chrześcijan.

Ważne jest by nie utknąć na obwinianiu sytuacji. Moje życie nie jest doskonałe. Podjęłam wiele decyzji, które mi zaszkodziły. Czasami to inni szkodzili mi. Ale to nie dom, ani szkoła, ani kościół był za to odpowiedzialny. Odpowiadały za to pojedyncze osoby. I kiedy wspominałam te pojedyncze osoby, zobaczyłam kobietę pogrążoną w żalu po stracie najstarszego dziecka; nieszczęśliwą kobietę w średnim wieku, która poświęciła życie na opiekowanie się zniepełniającą matką i ciotką; młodego animatora zajęć, który był przekonany, że jest ekspertem w wychowywaniu nastolatków, ale najzwyczajniej potrzebował więcej doświadczenia życiowego; oraz wyczerpanego i zestresowanego nauczyciela matematyki, którego żona ze względu na ciężą od wielu miesięcy przebywała w szpitalu. Ci ludzie popełnili błędy, tak jak ja popełniłam błędy na drodze swojego życia.

Zbyt łatwo jest wyciągać wnioski i generalizować na temat naszych doświadczeń i ludzi, na których wydaje nam się, że mamy prawo zrzucać winę. Ale dogłębna introspekcja może dać nam szersze spojrzenie na to, dlaczego coś się stało. W momencie kiedy coś się dzieje, możemy nie rozumieć dlaczego ktoś zareagował w dany sposób, ale kiedy spojrzymy wstecz na to, co się wydarzyło ze zrozumieniem, możemy uzyskać wyraźniejszy obraz oraz odnaleźć wolność w przebaczeniu.

JOYCE SUTTIN JEST EMERYTOWANĄ NAUCZYCIELKĄ I PISARKĄ. MIESZKA W SAN ANTONIO, W STANACH ZJEDNOCZONYCH.

Proces ciągły

YVETTE GLADSTONE

„Przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy tym, którzy przeciw nam zawinili.”¹ Kiedy po raz pierwszy usłyszałam ten werset biblijny, zabolalo mnie serce i poczułam się bardzo zawstydzona. Dlaczego? Ponieważ wiedziałam, że są ludzie, którym nie wybaczyłam. A mimo to pragnęłam, aby Bóg wybaczył mi rzeczy, które uczyniłam i które zraniły kogoś innego.

Nie chciałam, aby Bóg wybaczył mi w sposób w jaki ja przebaczałam innym, ponieważ wiedziałam, że nie przebaczałam innym! Jednak chciałam, by Bóg wybaczył mi, ponieważ On jest miłosierny, ponieważ naprawdę tego potrzebowałam, oraz ponieważ czułam skruchę za to,

co zrobiłam. Ale miałam poczucie, że *inni nie* odczuwali żalu za to, co *mnie* zrobili. Nie było to sprawiedliwe! A przynajmniej tak myślałam.

Miotając się, powiedziałam Bogu w modlitwie, iż mam poczucie, że jest to niesprawiedliwe. Nawiązując do Swojej śmierci na krzyżu, Bóg odpowiedział mi następującymi słowami, *To co Mnie zrobili, też nie było sprawiedliwe.*

Tak mi przykro z tego powodu, odpowiedziałam. *Ale Ty jesteś Bogiem i możesz dokonywać tego, co niemożliwe. Ja jestem tylko słabą kobietą, która czasem popełnia głupie rzeczy.*

Cóż, stworzyłem cię na Swój obraz i podobieństwo, czyż nie? Więc masz co trzeba, byś zrobiła to, co potrzebujesz zrobić. Wiem, ponieważ Ja ci to dałem.

No tak W takim razie, Panie będziesz musiał być Tym we mnie, który będzie wybaczać innym, ponieważ ja nie czuję się wystarczająco

1. Ewangelia wg św. Mateusza 6:12
2. Księga Przysłów 17:22
3. Roderick McFarlane, Reader's Digest, grudzień 1992

silna. Ty jesteś moją siłą, Panie. Więc proszę pomóż mi im wybaczać, przez Twoją łaskę.

I Pan pomaga mi za każdym razem od tamtego czasu! Przebaczenie nie jest łatwe, ale *jest* możliwe z Jego pomocą.

Odkryłam, że przebaczenie to proces ciągły. W Swojej miłości i łasce, Bóg dał mi pewne narzędzia, by ułatwić ten proces. Niektóre z tych narzędzi są zabawne, inne opierają się na wnikliwości, a jeszcze inne na zdrowym rozsądku—na przykład patrzeć na sprawy z innej perspektywy, w sposób w który Bóg patrzy na nie.

Jednym z zabawnych narzędzi jest poczucie humoru. Biblia mówi, Radość serca wychodzi na zdrowie.² Tak jak odpowiednie lekarstwo może uśmierzać ból i przyspieszać proces leczenia urazów, lub chorób, tak samo radosne serce—poczucie humoru—może pomagać w pocieszaniu i kojeniu naszych serc i umysłów, kiedy ranią nas inni, niezależnie od tego, czy celowo, czy nieumyślnie.

Kiedyś, kiedy pracowałam z kilkoma nowymi współpracownikami, nie potrafiłam nawiązać z nimi nici porozumienia. Byłam zła na nich i było mi żal samej siebie. W modlitwie zaczęłam mówić do Boga, *Skoro mnie nie lubią...* I zanim dokończyłam zdanie, usłyszałam głos w swoim sercu, *Zjem ich frytki!* Co?!

To sprawiło, że zaczęłam się śmiać! Ponieważ nagle przypomniał mi się żart, który opowiedział mi kiedyś mój zmarły mąż. Wiele lat temu, kiedy zaczynał uczyć się języka hiszpańskiego, wraz z przyjaciółmi wyszedł na lunch. Kiedy kończyli posiłek, zwrócił się do jednego z przyjaciół łamanym hiszpańskim, „Jeśli mnie nie lubicie, zjem wasze frytki!” Jego przyjaciele byli w szoku! Potem śmiali się, ponieważ jak się okazało mój mąż chciał powiedzieć, „Jeśli wam nie smakują, zjem wasze frytki.”

W każdym razie, śmiech pomógł mi rozchmurzyć się, dzięki czemu mogłam wybaczyć swoim nowym kolegom z pracy, oraz zacząć traktować siebie trochę mniej poważnie.

Kolejne narzędzie określam mianem „10 rzeczy do przebaczenia”. Pochodzi z następującej anegdoty:

W 50 rocznicę ślubu, moja babcia ujawniła sekret jej długiego i szczęśliwego związku

małżeńskiego. „W dniu ślubu, postanowiłam wybrać 10 wad swojego męża, na które przymknę oko dla dobra naszego małżeństwa,” wyjaśniła. Jeden z gości poprosił ją, aby wymieniła kilka z tych wad. „Prawdę mówiąc,” odpowiedziała, „nigdy nie zrobiłam takiej listy. Ale ilekroć mój mąż robił coś, co mnie rozwścieczało, mówiłam sobie w myślach, ‘Na jego szczęście, to jedna z 10 rzeczy.’”³

Kolejne pomocne narzędzie pochodzi z historii przypisywanej Corrie ten Boom, która wyjaśnia przebaczenie na przykładzie ogromnego dzwonu kościelnego. Mając na uwadze trudne emocje towarzyszące procesowi przebaczenia—takie jak rozżalenie, zranione uczucia, wrcanie myślami do bolesnych chwil, itp.—Boom twierdzi, że proces przebaczenia jest jak puszczenie liny za sprawą której kościelny dzwon dzwoni. Mówimy, że wybaczymy i odpuszczamy, ale złe emocje nie znikają od razu. Po puszczeniu liny, dzwon przez jakiś czas wciąż dzwoni, jednak coraz wolniej i coraz ciszej, aż w końcu całkowicie milknie.

Pełne przebaczenie może wymagać czasu, ale koniec końców przynosi nam spokój umysłu i duszy.

YVETTE GLADSTONE JEST PISARKĄ
FREELANCERKĄ. MIESZKA W GUERRERO W
MEKSYKU.

A photograph of two men embracing warmly outdoors. The man on the left has dark hair and is wearing a blue and white plaid shirt. The man on the right has curly brown hair and a beard, wearing a white and grey striped t-shirt. They are both smiling and looking towards each other. The background shows a blurred outdoor setting with a metal railing and some greenery.

MARIE ALVERO

WYBÓR

Być może Piotr pomyślał, że zaskoczy Jezusa, kiedy zadał Mu pytanie „Panie, ile razy mam przebaczyć, jeśli mój brat wykroczy przeciwko mnie?” Chciał poznać liczbę, ilościowe określenie, kiedy należy przestać przebaczać. Piotr podaje liczbę, „Siedem razy?” A Jezus mu odpowiada, „Nie mówię ci, że aż siedem razy, lecz aż siedemdziesiąt siedem razy.”¹

Szybkie przemnożenie mówi nam, że 490 wydaje się być magiczną liczbą—znacznie większą liczbą od tej, którą Piotr sugerował. Ale nie jest to przypadkowa liczba. Jak zawsze, słowa Jezusa były precyzyjne i zamierzone. W numerologii hebrajskiej, każda litera ma wartość liczbową, a słowa, które mają tę samą wartość liczbową są często powiązane w zakresie znaczenia. „Tamim” hebrajskie słowo, które oznacza „kompletny”, lub „doskonały” ma wartość liczbową 490. Innymi słowy, przebaczymy całkowicie. Nie wyznaczamy limitu na ilość naszych przebaczeń.

Co oczywiste: jest to trudne! Czasami ktoś nie zasługuje na przebaczenie, a nawet go nie szuka. Czasami nie ma skruchy. Ale mimo to, wybór przebaczenia jest już podjęty. Wiem, że przebaczę, ponieważ tego żąda ode mnie Jezus, a

co więcej, On sam mi przebaczył. On przebaczył mi wszystkie moje grzechy, przeszłe, teraźniejsze, a nawet przyszłe. Dlatego będę starać się przebaczać w ten sam sposób.

Jedną z najważniejszych rzeczy jaką nauczyłam się na temat przebaczenia jest to, że przebaczenie to proces ciągły. Mogę dokonać wyboru przebaczenia komuś czegoś i szczerze pragnąć wybaczyć, ale w przyszłości mogę znowu być zła na tę osobę z tego samego powodu. Być może to inny sposób wyjaśnienia liczby 490? Nieustanne przebaczenie tego samego, aż w końcu wspomnienie tego przestaje wprowadzać mnie w poczucie złości, zemsty, czy rozpaczy.

Czasami mam poczucie, że przebaczenie wymaga więcej siły i miłości niż jestem w stanie z siebie dać. Na szczęście, przebaczenie nie jest uczuciem. Jest to wybór i działanie. Ponieważ zostaliśmy zbawieni za sprawą Jezusa, mamy łaskę podejmowania wyboru przebaczenia innym.

MARIE ALVERO BYŁA MISJONARKĄ W AFRYCE I MEKSYKU. TERAZ, WRAZ Z MĘŻEM I DZIEĆMI PROWADZI SZCZĘŚLIWE ŻYCIE W ŚRODKOWYM TEKSASIE W STANACH ZJEDNOCZONYCH.

1. Patrz Ewangelia wg św. Mateusza 18:22

AMY JOY MIZRANY

Najwspanialsze ODKRYCIE

Zawsze lubiłam ucznia Piotra. Popęłniał wiele błędów, otwierał usta zawsze w nieodpowiednich momentach, nie chciał przebaczyć swojemu bratu, a nawet wyparł się Jezusa—trzy razy.

Mimo to, lubię Piotra, ponieważ jestem do niego bardzo podobna. Tak jak Piotr, każdy z nas popełnia błędy, każdy z nas ma chwile, w których nie wybaczają, drugiemu człowiekowi, który nas skrzywdził—i każdy z nas zawiódł naszego Zbawiciela. Wiem, że ja zrobiłam to wiele razy.

Doszłam do punktu, w którym patrząc na siebie i wszystkie błędy, które popełniałam (i niewątpliwie popełniałabym) dochodziłam do wniosku, że jestem okropnym człowiekiem. Nie zawsze jestem szczerą, złoścuję się, jestem leniwa, często się kłócę, jestem sarkastyczna i krytyczna ... tę listę można by kontynuować.

Może On kocha mnie za to jakim człowiekiem mogłabym być, pomyślałam. To miało sens. Więc postanowiłam spróbować być takim

człowiekiem. Kochającym, dobrym, pomocnym, zawsze gotowym, aby inspirować i podnosić na duchu innych.

Cóż, taki był plan. Ale nawet najlepsze plany są bezużyteczne, kiedy nie umiemy ich zastosować w praktyce. I ja nie umiałam. Starałam się być lepsza, ale teraz kiedy byłam świadoma wszystkich swoich wad, miałam wrażenie, że popełniam jeszcze więcej błędów. Niezależnie od tego jak bardzo starałam się, nie potrafiłam stać się człowiekiem, którym *mogłam* być, którego—przynajmniej tak myślałam—Bóg tak bardzo kochał.

I nagle uświadomiłam sobie: Bóg *nie* kocha mnie jako człowieka, którym mogę być, albo powinienam być, lub mogłabym być! On kocha mnie za to kim jestem! Tu i teraz, mnie. Mnie, załamana, zdruzgotana, nie spełniająca oczekiwań. On nie potrzebuje „ponieważ”, aby mnie kochać. I to dotyczy wszystkich.

POZDROWIENIA OD JEZUSA

ZMIENIAJĄCE ŻYCIE PRZEBACZENIE

Przebaczenie to nie emocja, to wybór. Kiedy dokonujesz wyboru, by przebaczyć, nie oznacza to, że cała krzywda znika. Ale kiedy postanowiasz, że wybaczysz, pozwalasz Mi na to, abym działał w Twoim sercu.

Przebaczenie to krok w kierunku wolności i odsunięcie się od ciężaru urazy, która rani Ciebie i może zranić innych. Kiedy nosisz krzywdy, których nie wybaczyłeś, ten ciężar może Cię zdruzgotać, może zniszczyć Twoje zdrowie emocjonalne i może zawładnąć Twoim życiem. Zapomnienie o krzywdzie może być jedną z najtrudniejszych rzeczy, którą musisz zrobić, ale to Ty wyniesiesz z tego największej korzyści.

Mogę wyjaśnić niedomówienia, mogę zadziałać w życiu drugiego człowieka i zmienić

go—i to mu pomoże, ale to nie pomoże Tobie. Wzywam Cię do przebaczenia tym, którzy wyrządzają Ci krzywdę, ponieważ chcę uwolnić Cię od bólu i ciężaru. Chcę pomóc Ci zapomnieć o krzywdach, które wywołują smutek, złość, lub żal. Chcę, abyś wybaczał, ponieważ wiem, że przebaczenie to droga do wolności, szczęścia, oraz rozwoju.

Widzę spokój duszy i wolność, którą odzyskasz, kiedy dokonasz wyboru przebaczenia. Oszczędź sobie ciągłego bólu, żalu i wyniszczenia, które pochodzą z rozpamiętywania bolesnych przeżyć i zostaw je Mnie, abym zajął się nimi w sposób, który wiem, że będzie najlepszy. Kiedy podejmiesz krok w kierunku przebaczenia przez wiarę, przyniosę Ci uzdrowienie, którego pragniesz.